

NAŠI RAZGOVORI.

Anton Šušteršič:

Vedeževalka.

Ali sem se nekoč sméjal,
ko sem bil še dete!
To so se pri meni zbrale
neke stare tete.

»Hodi, sinko, k vedežici,
srečo ti pokažem;
véruj, te so karte srečne,
res, da ti ne lažem!

Vrzi samo sem na karto
dve, tri desetice,
pa boš videl svojo srečo,
srečo od tetice.«

Planinski:

Dušna bolest.

Kakor ogenj, v tebi
žge in peče,
ako v sebi
dušne nimaš sreče.

Stokrat huje
kot hodalo v srcu
suje, reže, pika
dušnega boleznika.

Zabukovec D.:

Siromak.

Po polju hodi siromak
in težke misli premišljuje:
zapravił dom, kotiček vsak
in še ljudem denar dolguje.

Kako bilo nekđaj to polje,
gozdovi, hiša, vse njegovo.
Ždaj tujec po tem polju orje,
bogato žetev spravlja svojo.

Oj, ko bi bil še enkrat mlad,
bi doma nikdar ne zapravił,
nikdar me ne bi moril glad,
doma bi vzorno gospodaril.

Planinski:

Na delo,

Odstavite se od lok in trat,
otroci veselja in iger,
minili so dnevi počitka,
na delo, kliče vas čas.

Z novimi močmi duha,
s korajžo in pogumom,
z ljubeznijo in trdno vero:
»Na delo!«